

LLEGENDAS DE L'ESPORT MALLORQUÍ

Per Miquel Vidal

GABRIEL COMPANY

Un dels millors ciclistes espanyols del Segle XX

“Que a un poble tan petit com Sant Joan nasquessin tres ciclistes com Gual, Karmany i jo ho relacionaria amb la situació geogràfica del poble, incomunicat i en el centre de l’Illa, amb un ambient molt tancat i familiar, encara que sa. L’alt nivell de vida d’ara no permet que a Mallorca surtin ciclistes com a la meva època. Llavors havíem d’escapar corrent de la fam. Ara hi ha massa facilitats per a tot”, assegura qui pot presumir d’haver estat un dels corredors més importants d’Espanya durant la segona meitat de la dècada dels anys cinquanta.

Res feia preveure que seria així. En Gabriel Company era un al·lot com la resta de la seva època, escola fins als tretze anys i després a fer feina al camp, que era la sortida en aquell temps per a la majoria. El que ocorre és que l’exemple del seu germanastre Miquel Gual, convertit en un ídol, l’empenyé vers el ciclisme professional. Una professió de molt de patiment, però en la qual almenys es manejaven algunes pissetetes.

“Com era el petit d’una família de nou, la meva mare no volia que em dediqués al ciclisme perquè pensava que em moriria d’un esforç. Però a mi m’agradava allò perquè anant i venint en bicicleta del quarter d’Aviació de Son Sant Joan es despertaren en mi les ganes pel ciclisme. A més el meu germanastre Miquel Gual, que havia estat un gran campió, ja era a punt de la retirar-se quan començava jo, i volia seguir el seu exemple”, conta en Gabriel Company.

En Miquel Gual es retirà en 1957 i en Gabriel Company començà el seu recorregut professional en 1951. Encara tingueren temps de trobar-se i de mesurar les seves forces en alguna Volta a Espanya.

“Vaig començar en 1951, però les meves primeres curses foren per dins de Mallorca, fins que un club anomenat Unió Ciclista de Terrassa vingué a cercar-me i em vaig fer professional. Així que el primer triomf com a professional que tinc comptabilitzat fou el Gran Premi de Martorell (Barcelona), en 1954”, afegeix.

En Gabriel Company era un corredor molt bo a l’esprint. S’escapava de forma espectacular, així ho va demostrar quan va guanyar l’etapa Saragossa –Lleida en la seva primera participació, en 1955, a la Volta ciclista a Espanya. Arribaren prop de la meta de Lleida un grup de setze corredors que s’havien destacat sobre la resta del pilot. Emilio Rodríguez, Oñaederra, Gay, Lauredi, Bergaud, Geminiani, Jarqué, Serra, Saura, Chacón, Schneider, Lazarides, Company, Vivier, Agut i Bauwens es disposaven a disputar el triomf de l’esprint. En Gabriel Company fou el més ràpid i guanyà. Havia deixat la seva targeta de visita. Naixia un nou “rei de l’esprint”, la qual cosa assegurava un altre especialista de la talla del català Miquel Poblet, equivalia a treure el màxim profit possible a la bicicleta.

“A l’any següent, a la Volta a Espanya corresponent a 1956 m’ocorregué una anècdota macabra: em donaren per mort. En l’etapa Valladolid – Madrid, a l’altura d’un poble de Segòvia, anomenat Villacastín, anàvem destacats el francès Dotto, Antoni Gelabert i jo. A en Gelabert li sortí el tubular i caiguérem. Jo vaig quedar inconscient i no vaig recuperar el coneixement fins que una ambulància arribà a l’hospital de Madrid, mentre a les emissores de ràdio em donaven per mort i fins i tot es reberen telegrams de condol”, assegura.

En Gabriel Company admirava el belga Rick Van Looy perquè era ràpid com ell, i confessa que plorà el dia que en Miquel Gual penjà la bicicleta. Conegué la duresa del Tour de França i en un Giro d’Itàlia decidí l’adéu al terrible sacrifici d’ésser ciclista per guanyar-se la vida.

“Em vaig retirar als trenta-un anys. En una etapa del Giro d’Itàlia de 1961 em vaig fer pols un genoll en una caiguda a una voravia plena de graveta. Varen haver d’evacuar-me en helicòpter junt amb Jesús Galdeano, que va caure amb mi. Em digueren que em quedaria coix i ho vaig deixar. El meu sogre fou el qui es va posar més content de la decisió de retirar-me”, conta.

“La veritat és que a mi em dolgué el fet de retirar-me d’una manera tan forçada per les circumstàncies, però l’esport té aquestes coses i un esport tan dur com el de la bicicleta, més”, afegeix.

Dos anys abans, pel novembre de 1959, en Gabriel Company s’havia casat amb una dona excepcional, Maria Bauzà Bauzà, amb la qual té cinc fills també excepcionals: Joan, que és metge, Gabriel llicenciat en Empresarials i Secretari de ASAJA, Rosa, diplomada en Infermeria, Miquel, que segueix la tradició familiar i és agricultor i finalment Margarita, llicenciada en Fisioteràpia per la Universitat de Brussel·les i una de les personalitats espanyoles en aquest àmbit.

“Vaig deixar la bicicleta del tot. Vaig comprar una moto i després un cotxe i em vaig dedicar a ésser pagès. Econòmicament em vaig equivocar d’elecció, perquè hauria hagut d’haver invertit en turisme, com feia la resta, però espiritualment vaig encertar. Ara som feliç com a agricultor”, postil·la.

L’exploració agrícola més important de Mallorca.

En Gabriel Company fou un campió amb la bicicleta i segueix essent campió a la vida. Invertí els seus estalvis per perfeccionar els coneixements agrícoles i ara pot presumir de controlar l’exploració agrícola més important de Mallorca: Un poc més de mil hectàrees on sembra cereals amb preferència blat. En Gabriel Company també en aquest terreny enalteix el nom de Sant Joan, el qual ha convertit amb els seus esforços en el rebost de l’Illa.

“Quan corria la Volta a Espanya, el Tour de França o el Giro d’Itàlia observava des de la bicicleta els adversaris amb un ull i amb l’altre com estava el camp. M’interessava pels sembrats i pel conreu de la terra”, conta en Gabriel Company. “Jo venia d’una família pagesa i sempre m’agradà allò, encara que d’al·lot volgués obrir-me camí a la vida fent altres coses. També pot dir-se que he estat pioner en la mescla de llavors fins a aconseguir la més rendible”, afegeix.

Recol·lectores, tractors... El millor del mercat al servei d’aquest agricultor de luxe que és en Gabriel Company que ha invertit molts de milions per a què les seves terres produeixin el màxim. Fa de pagès amb la mateixa il·lusió amb la qual corria.